

Станислав Востоков

Балбес

Из сборника «Рябиновое солнце»

Почти в каждом дворе в нашей деревне жила собака. Не было ее только у продавца Тимофеева. Но в конце концов и он решил особачиться. В выходной, когда магазин не работал, Тимофеев поехал в Москву на рынок и купил пса самого подозрительного вида.

- Это что за порода? – спросила Анна Петровна, когда продавец вел свою покупку мимо нашего двора.

- Какая там порода! – махнул рукой Тимофеев. – А зовут его Балбес.

- Ну, ничего. Может, охранник хороший.

Продавец только пожал плечами.

- Поживем - увидим.

И увидели мы очень скоро. В ту же ночь, когда вся деревня спала крепким сном, Балбес вдруг начал страшно выть и провыл до самого утра.

Утром Анна Петровна побежала к Тимофееву ругаться.

- Ты зачем собаку мучаешь?

- Как это мучаю? – обиженно ответил он.

- Страшно! – сказала Анна Петровна.

- И пальцем не трогал.

- Тогда, может быть, у нее чего-нибудь болит?

- Да ничего у него не болит: вон, только что миску супа съел.

- Смотри, - пригрозила Анна Петровна, - не перестанешь мучить, жалобу напишу!

В следующие несколько дней история повторялась: ночью Балбес выл, а утром к Тимофееву кто-нибудь приходил ругаться. Продавец уже чуть не плакал.

- Ты бы вернул ее хозяину, - посоветовал Митрич. - Это же просто собака Баскервилей какая-то!

- Да где ж я теперь этого хозяина найду?

- Тогда хотя бы к ветеринару своди. А то у нашей деревни из-за нее формируется хронический недосып.

Делать Тимофееву было нечего. Хотя день считался не выходным, он запер магазин, взял Балбеса на поводок и повез на электричке в город. Вернулись они только вечером.

- Ну что? - спросил Митрич.

- Врач сказал, что он здоров, - хмуро ответил Тимофеев. – Только у него есть один дефект.

- Какой?

- Дефект речи. Он лаять не умеет, а вместо этого воет. И ничего с этим не сделаешь.

- Надо же! – удивился Митрич. – Ну ладно, пусть живет. Может, привыкнем.

Узнав про дефективность Балбеса, все стали его жалеть и приносили продавцу для него что-нибудь вкусное. И к ночному вою действительно стали понемногу привыкать, потому что знали – это не Тимофеев собаку мучает, а просто она так лает.

А потом случилось вот что. Через три месяца, ночью, в магазин, который находился с другой стороны дома продавца, забрались два человека. Балбес первый почуял неладное и принялся. А потом так страшно завыл, что даже привыкшие к нему жители деревни перепугались. А уж незнакомые с ним воры вовсе едва с ума не сошли. В ужасе они побросали утюги с ведрами и бежали.

С тех пор Балбеса в деревне зауважали и стали носить ему еще больше всякой еды. А приехавший по поводу неудачного ограбления милиционер сказал, что это у пса не дефект, а необычная способность и попросил Тимофеева продать Балбеса.

- Ну, уж нет! – ответил Тимофеев.

И был, конечно, прав, потому что во всем мире больше нет собаки с таким необычным дефектом. С дефектом речи.

סטניסלב וולקוב

טמבל

כמעט בכל חצר בכפר שלנו היה כלב. לא היה כלב רק למוכר טימופייב.

סוף סוף גם הוא החליט להתכלבלב.

ביום חופשי אחד, כשהחנות הייתה סגורה, טימופייב נסע למוסקבה, לשוק, וקנה כלב במראה הכי חשוד שהיה.

- איזה גזע זה? - שאלה אנה פטרובנה, כאשר המוכר הוביל את הקניה שלו ליד החצר שלנו
- מה פתאום גזע! - נופף בידו טימופייב. - וקוראים לו טמבל.
- נו, לא נורא. אולי הוא שומר טוב.

המוכר רק משך בכתפיו

- נחיה ונראה.

וראינו מהר מאוד. באותו לילה, כאשר כל הכפר ישן שינה עמוקה, טמבל התחיל לפתע לייילל והמשיך לייילל עד הבוקר.

בבוקר אנה פטרובנה רצה לטימופייב להתלונן.

- למה אתה מתעלל בכלב?
- מה פתאום מתעלל? - הוא ענה בעצב.
- מתעלל נורא! - אמרה אנה פטרובה.
- לא נגעתי בו.
- אז יכול להיות שמהו כואב לו?
- לא כואב לו כלום, לפני רגע זלל קערת מרק.
- תזהר, איימה אנה פטרובנה, אם לא תפסיק להתעלל, אכתוב תלונה.

בימים הבאים הסיפור חזר על עצמו: בלילה טמבל ילל, ובבוקר מישהו בא לטימופייב להתלונן. המוכר כמעט ובכה.

- אולי תחזיר אותו לבעלים, - המליץ לו מיטריץ'. - זה נהיה כאן כמו בסיפור על כלבם של בני בסקרוויל.
- איפה אמצא עכשיו את הבעלים שלו?
- לפחות תביא אותו לווטרינר, כי בכפר שלנו נהיה כבר חוסר שינה כרוני בגללו.

לטימופייב לא הייתה ברירה. למרות שזה לא היה יום חופש, הוא סגר את החנות, לקח את טמבל ברצועה, ונסע איתו ברכבת קלה לעיר. הם חזרו רק בערב

- מה קורה? - שאל מיטריץ'.
- רופא אמר שהוא בריא, - ענה טימופייב בעצב, - רק יש לו הפרעה אחת.
- איזה?
- הפרעת דיבור. הוא לא יודע לנבוח, ובמקום זה מילל. ואין מה לעשות עם זה.
- מה באמת? - התפלאה מיטריץ'. נו טוב. שיהיה. אולי נתרגל

כשנודע על הפרעה של טמבל , כולם ריחמו עליו , והביאו למוכר כל מיני חטיפים בשבילו .
והתחילו באמת לאט לאט להתרגל ליללות של הלילה . כי ידעו - זה לא טימופייב שמתעלל
בכלב , זה פשוט ככה הוא נובח .

ואז קרה הדבר הבא : כעבור שלושה חודשים , בלילה , לחנות שהייתה מאחורי הבית של
המוכר , התגנבו שני אנשים . טמבל היה הראשון שהגריש שמשהו לא בסדר והתחיל
לרחרח . ואז ילל כל כך מפחיד , שאפילו אנשי הכפר שיתרגלו ליללות שלו , נבהלו .
והגנבים שלא הכירו אותו, כמעט והשתגעו . בבהלה הם זרקו את המגהצים והדליים וברחו .

מאותו מקרה כולם בכפר חיבבו את טמבל , והתחילו להביא לו עוד יותר אוכל .
ושוטר, שהגיע בעקבות הגנבה הלא מוצלחת , אמר : מה שיש לכלב הזה, זה לא הפרעה ,
אלא כישרון מיוחד , וביקש מטימופייב למכור לו את טמבל .

- ממש לא , - ענה טימופייב

והוא כמובן צדק, כי בכל העולם כולו , אין עוד כלב כזה , עם הפרעה כל כך מיוחדת. הפרעת
דיבור .

-